

N:o 172.

Af herr L. Jönsson i Sandby, om nedsättning i stämpelafgiften å gravationsbevis.

Enligt gällande stämpelpappersförordning beläggas alla bevis vid underdomstolarne å landet med stämpel af femtio öre, med undantag af gravationsbevis, som påläggas lika hög stämpel som den för beviset, enligt expeditions-taxan, utgående lösen, eller en krona femtio öre för hvart och ett af de tre första hemmansnumren samt en krona för hvarje derpå följande tre nummer och sedan femtio öre för hvarje derefter förekommande nummer, hvarigenom de egare, som hafva delar af två nummer, måste betala 6 kronor, de som hafva del i tre nummer 9 kronor och i fyra 11 kronor o. s. v. Det inträffar rätt ofta, att personer finnas, som endast hafva mycket små jordrymder af ringa värde, och dessa belägna på delar af olika nummer, ja, till och med så kallade gathusnummerplatser, endast innehållande några få kappland. Då dessa jordlotter innehafvare behöfva låna penningar ur sparbanker eller andra allmänna kassor, fordras gravationsbevis, och om mer än ett lån behöfves, måste ytterligare ett sådant bevis anskaffas, hvilket allt blifver ganska betungande genom den höga stämpelafgiften, och då icke anledning saknas, att dessa blifva ytterligare höjda, anser jag att en nedsättning i denna stämpelafgift är med rättvisa och billighet öfverensstämmande och tager mig därför friheten föreslå,

att stämpeln för gravationsbevis å landet sättes till lika belopp som det å andra bevis, nemligen femtio öre.

Stockholm den 27 januari 1890.

Lasse Jönsson.